

Line Barfod (EL):

Fru Tove Videbæk indledte med at sige noget om, at flere partigrupper var fritstillede. Jeg vil gerne sige, at vi i Enhedslisten slet ikke har haft noget behov for overhovedet at diskutere fritstilling eller den slags, for vi er fuldstændig enige om, at vi er imod dette forslag fra Kristeligt Folkeparti.

Vi mener, det er meget vigtigt, at man ikke fra Folketingets side begynder at lovgive om, at nogle familietyper er bedre end andre, at vi ikke begynder at blande os i, hvilke mennesker der må få børn, og hvilke mennesker der ikke må få børn.

Under førstebehandlingen var der en lille ansats til, at vi kom helt hen i nærheden af noget, der mindede om den racehygiejne, man havde i 1920'erne. Jeg forstod heldigvis på de afsluttede bemærkninger fra Kristeligt Folkeparti under førstebehandlingen, at det var en misforståelse, og at det bestemt ikke var det, man ønskede.

Men jeg mener, at det er meget vigtigt, at vi hele tiden husker de historiske erfaringer fra det, vi foretog os, og som vi først holdt helt op med i slutningen af 1960'erne, så vi ikke kommer i nærheden af at genindføre noget af den slags.

Hvis man gerne vil have, at børn skal have så god en opvækst som muligt, er det vigtigt, at man ikke udpeger nogle familietyper og siger, at de er bedre end andre. Der findes mange forskellige familieformer i dag, og der kan være mange forskellige grunde til, at man har forskellige familieformer. Det er faktisk for mig at se et meget stort fremskridt, at mange ikke længere ser ned på det, der tidligere blev kaldt uægte børn.

Det tog mange år. Jeg har i anden sammenhæng kigget på den første behandling, der var i Folketinget i midten af 1930'erne, da man ændrede børnelovene og begyndte at sidestille det, der blev kaldt for de uægte børn, med de ægtefødte børn. Det var noget, som mange var meget imod.

I dag har vi så den samme diskussion omkring børn af enlige og lesbiske, og jeg håber, at vi også en dag vil sige, at det er fuldstændig pas-sé.

Helt op i 1960'erne var det sådan, at når ugifte kvinder, ikke nødvendigvis enlige, men ugifte kvinder, skulle føde, blev det betragtet som værende i en særlig risikogruppe. På linje med, at man havde alvorlige sygdomme eller var alkoholiker eller andet, var man altså i en særlig risi-

kogruppe, alene fordi man ikke indgik i det hellige ægteskab.

Det er vi heldigvis kommet forbi, så man i dag har erkendt, at det altså ikke er ægteskabet, der gør forskellen på, om børn kan få en god opvækst. Det er nogle helt andre forhold, der gør sig gældende.

Vi håber, at man også kan komme videre, så man kan sige, at børn af enlige mødre kan have det nøjagtig lige så godt, og at børn af enlige fædre også kan have det utrolig godt. Selvfølgelig er det vigtigt, at børn i deres opvækst møder både mænd og kvinder, men der kan være mange grunde til, at et barn er alene med sin mor eller alene med sin far eller alene hos to kvinder eller to mænd, og så må man prøve at sikre på anden måde, at man møder begge køn i opvæksten. Det handler også om, at vi i vores daginstitutioner og skoler sørger for, at der er mange af begge køn, og at man møder begge køn dér.

Men hvis man her fra Folketingets side følger den linje, som Kristeligt Folkeparti lægger op til, og siger, at man får en dårligere tilværelse som barn, hvis man er barn af en enlig mor eller barn af lesbiske, så lægger vi op til at sige, at nogle familieforhold er bedre end nogle andre, og så er vi med til at forstærke, at de børn måske bliver mobbet.

Vores opgave må være at gå den anden vej. Vores opgave må være at sige, at det er lige så godt at være hos lesbiske og hos enlige mødre, for der kan jo også være børn, hvor moderen ikke var enlig eller var led i et lesbisk forhold, da barnet blev skabt, men at det først er senere, at man har fået et lesbisk forhold, eller at man er blevet enlig forælder. Og der tror jeg dog trods alt ikke, at Kristeligt Folkeparti vil fremsætte forslag om, at man så skal gå ind og fjerne barnet og flytte det over i et parforhold. Det tror jeg bestemt ikke at Kristeligt Folkeparti mener.

Der kan være så mange ting i barnets opvækst, der ændrer sig undervejs. Vi kan ikke garantere et barn et lykkeligt liv. Vi kan gøre, hvad vi kan for at skabe de bedst mulige rammer, men de rammer har ikke noget at gøre med, hvilken civilretlig status forældrene har. Og derfor er det, at vi ikke skal gå ind og lave forskellige former for diskrimination, men tværtimod sørge for, at der er de bedst mulige sociale forhold for børnene.

Kl. 11.35

Hvis der af sociale grunde er noget, man skal gribe ind over for, så skal man selvfølgelig se på det, men det ligger på et langt senere tidspunkt